

Arrest

nr. 163 716 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 30 april 2015 in België aangetroffen en er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 november 2015 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten.

Bij beschikking van de Raadkamer van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 19 januari 2016 wordt beslist dat verzoeker onder voorwaarden in vrijheid kan worden gesteld.

Uit een afdruk van een pagina uit een databank gemaakt door de lokale politie te Turnhout blijken deze voorwaarden de volgende te zijn: effectief verblijven op een welbepaald adres en een absoluut contactverbod met het slachtoffer mevrouw G.E. Deze voorwaarden gelden van 19 januari 2016 tot en met 19 april 2016.

Op 19 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 19 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 160 873 van 27 januari 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2016 geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeker dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen het inreisverbod van 19 januari 2016, dit beroep is gekend onder het rolnummer 184.083.

Op 26 januari 2016 wordt verzoeker gehoord.

Op 26 januari 2016 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken een nota op "Evaluatie ingevuld hoorrechtformulier".

Op 27 januari 2016 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 26 februari 2016 worden zowel het bevel van 19 januari 2016 om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als het inreisverbod van 19 januari 2016 (bijlage 13sexies) ingetrokken.

Op 1 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: D.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats:

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen geldig paspoort met een geldige inreisstempel bij zich en kan dus niet bewijzen dat hij de termijn, die toegelaten is overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, niet heeft overschreden.

Betrokkene verbleef van 08.11.2015 tot 19.01.2016 in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsmandaat wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Ten laste van betrokkene werd een PV opgemaakt door de politie van Antwerpen.

PV: AN.11.LB.13707915 - zware diefstal; opzettelijke vernielingen; bedreiging met bevel of voorwaarde; bedreiging zonder bevel of voorwaarde; opzettelijke slagen en/of verwondingen; schending van rechten door de grondwet gewaarborgd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 30.04.2015

Uit de extra info van de Federale politie van Turnhout die op 01/03/2016 werd aangeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart betrokkene dat hij bij een vrouw verblijft (...) die tevens zijn partner zou zijn (I. C., 21/04/1989). Hij verklaart geen inkomen of werk te hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een schending van artikel 8, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Hadvest Grondrechten van de Unie worden hiermee niet aangetoond en zijn hier dus niet van toepassing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk de Federale politie van Turnhout gevraagd betrokkene nauwgezet te verhoren omtrent zijn reden van verblijf en familiale situatie.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied ondanks een inreisverbod van 3 jaar dat hem werd betekend op 19.01.2016. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd op 30.04.2015 in illegaal verblijf aangetroffen door de politie van Antwerpen. Dit dag werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Op 08.11.2015 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat wegens opzettelijke slagen en verwondingen opgesloten in de gevangenis. Op 19.01.2016 werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met opsluiting met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Betrokkene werd die dag overgeplaatst naar het gesloten centrum voor illegalen te Merkplas. Op 27.01.2016 werd hij vrijgesteld met een termijn van 7dagen.

Uit de extra info van de Federale politie van Turnhout die op 01/03/2016 werd aangeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart betrokkene dat hij bij een vrouw verblijft (...) die tevens zijn partner zou zijn (I. C., 21/04/1989). Hij verklaart geen inkomen of werk te hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een schending van artikel 8, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Hadvest Grondrechten van de Unie worden hiermee niet aangetoond en zijn hier dus niet van toepassing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk de Federale politie van Turnhout gevraagd betrokkene nauwgezet te verhoren omtrent zijn reden van verblijf en familiale situatie.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

Betrokkene verbleef van 08.11.2015 tot 19.01.2016 in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsmandaat wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Ten laste van betrokkene werd een PV opgemaakt door de politie van Antwerpen.

PV: AN.11.LB.13707915 - zware diefstal; opzettelijke vernielingen; bedreiging met bevel of voorwaarde; bedreiging zonder bevel of voorwaarde; opzettelijke salgen en/of verwondingen; schending van rechten door de grondwet gewaarborgd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 30.04.2015.

Uit de extra info van de Federale politie van Turnhout die op 01/03/2016 werd aangeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart betrokkene dat hij bij een vrouw verblijft (...) die tevens zijn partner zou zijn (I. C., 21/04/1989). Hij verklaart geen inkomen of werk te hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een schending van artikel 8, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Hadvest Grondrechten van de Unie worden hiermee niet aangetoond en zijn hier dus niet van toepassing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk de Federale politie van Turnhout gevraagd betrokkene nauwgezet te verhoren omtrent zijn reden van verblijf en familiale situatie.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)."*

Op 2 maart 2016 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 6 van het EVRM.

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Artikel 5.2. bepaalt dat eenieder die gearresteerd is onverwijd en in een taal die hij verstaat op de hoogte moet worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in. Ingevolge artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet is een maatregel tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen

van het beroep in zoverre het de beslissing tot vrijheidsberoving betreft nadat de noodzakelijkheid van terugleiding naar de grens werd vastgesteld.

Het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 5 van het EVRM heeft uitsluitend betrekking op vrijheidsberovende maatregelen. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om de *in casu* aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing ingaat tegen een beschikking van de raadkamer inzake zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, wordt het volgende opgemerkt.

De bestreden beslissing werd getroffen op basis van onder meer artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft langer dan de maximale hem toegestane duur. Nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze voorwaarden de volgende zijn: effectief verblijven op een welbepaald adres en een absoluut contactverbod met het slachtoffer.

De beschikking bevat derhalve geen verbod om België te verlaten, er wordt enkel gesteld dat verzoeker effectief moet verblijven op een welbepaald adres. Het is niet uitgesloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken contact onderhoudt met de diensten van de FOD Justitie inzake de situatie van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit reeds gebeurd is op 19 januari 2016, datum waarop een medewerker van de griffie van de gevangenis te Antwerpen een mail stuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken met als bijlage de vrijstellingsmodaliteiten voor verzoeker. Tevens blijkt uit de afdruk van een pagina uit een databank gemaakt door de lokale politie te Turnhout dat deze voorwaarden gelden van 19 januari 2016 tot en met 19 april 2016 en dus per definitie tijdelijk zijn.

Verzoeker kan uit de beschikking van de Raadkamer *in casu* geen rechten putten die zijn verwijdering van het grondgebied zouden verhinderen.

3.3.2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

3.3.2.2.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de

betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

3.3.2.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 26 januari 2016, toen hij werd vastgehouden naar aanleiding van het (later ingetrokken) bevel van 19 januari 2016 om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Van dit gehoor werd trouwens op 26 januari 2016 een evaluatieformulier opgesteld, dat het volgende vermeldt:

“Betrokkene geeft aan familie in België te hebben (partner):

De familie van betrokkene is in geldig verblijf, maar betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden om op basis van gezinshereniging of andere artikelen van de vreemdelingenwetgeving zijn verblijf in regel te zetten. Betrokkene kan steeds vanuit het buitenland, van zodra hij de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden kan vervullen, een aanvraag indienen om zich legaal bij zijn / haar familie te voegen. Een tijdelijke scheiding van de familie is geen inbreuk tegen artikel 3 / artikel 8 EVRM. (...).”

Vervolgens werd verzoeker nog eens gehoord na het nemen van de bestreden beslissing, op 2 maart 2016.

In het middel stelt verzoeker dat, was hij gehoord geweest (wat *in casu* dus wel degelijk het geval is), hij had kunnen verwijzen naar de feiten die ten grondslag liggen van het aanhoudingsmandaat, dat hij al drie jaar samen woont met zijn partner en dat zij informeerden naar de mogelijkheid om wettelijk samen te wonen, dat hij na het bevel van 30 april 2015 wel degelijk is teruggekeerd naar Albanië.

Zoals reeds gesteld is verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 januari 2016 omtrent zijn specifieke situatie. De omstandigheid dat verzoeker zelf bepaalde zaken onvermeld heeft gelaten, brengt niet mee dat er sprake kan zijn van een schending van het hoorrecht. Hij werd gehoord omtrent zijn familiale situatie en over zijn gezondheidstoestand. Dit zijn de elementen die tevens vermeld worden in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werd gehoord, de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan niet tot het bestaan van een ernstige grief leiden.

3.3.2.2.3. Ten overvloede wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Zoals reeds gesteld werd verzoeker gehoord. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en met zijn familieleven.

Verzoeker maakt niet duidelijk in welk opzicht de omstandigheid dat het vermelden van de feiten die ten grondslag liggen van het aanhoudingsmandaat of het vermelden van het feit dat hij na 30 april 2015 is teruggekeerd naar Albanië, een invloed had kunnen hebben op de afloop van de procedure: verzoeker betwist immers niet dat artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op hem van toepassing is.

3.3.2.3. In een derde en vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij reeds drie jaar samen leeft met zijn partner van Roemeense nationaliteit, dat zij informeerden naar de mogelijkheid om wettelijk samen te wonen en dat hij een familiaal en privéleven heeft in België. Verzoeker stelt tevens dat redenen van openbare orde hieraan geen afbreuk mogen doen.

Er wordt niet betwist dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins-

en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in dit verband het volgende stelt:

“Uit de extra info van de Federale politie van Turnhout die op 01/03/2016 werd aangeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart betrokkene dat hij bij een vrouw verblijft (...) die tevens zijn partner zou zijn (l. C., 21/04/1989). Hij verklaart geen inkomen of werk te hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een schending van artikel 8, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest Grondrechten van de Unie worden hiermee niet aangetoond en zijn hier dus niet van toepassing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk de Federale politie van Turnhout gevraagd betrokkene nauwgezet te verhoren omtrent zijn reden van verblijf en familiale situatie.”

Zoals reeds werd gesteld, werd verzoeker eveneens gehoord over zijn familiale situatie door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 januari 2016.

Uit dit motief van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en in dit verband een afweging heeft gemaakt, met name dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Deze afweging steunt op goede gronden en is niet kennelijk onredelijk. In het verzoekschrift voert verzoeker bovendien geen enkele hinderpaal aan die hem zou verhinderen om zijn privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. De omstandigheid dat hij in de uiteenzetting van het nadeel vermeldt dat zijn partner geen verblijfsrecht heeft in Albanië, vormt geen onoverkomelijke hinderpaal aangezien verzoeker niet aantoonde dat zijn partner geen verblijfsrecht zou kunnen aanvragen. Verzoeker wijst *prima facie* niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt zijn blote bewering dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, dat een gelijkaardige bepaling bevat, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4. In het derde en vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker:

“Uit de extra info van de Federale politie van Turnhout die op 01/03/2016 werd aangeleverd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart betrokkene dat hij bij een vrouw verblijft (...) die tevens

zijn partner zou zijn (I. C., 21/04/1989). Hij verklaart geen inkomen of werk te hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een schending van artikel 8, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Hadvest Grondrechten van de Unie worden hiermee niet aangetoond en zijn hier dus niet van toepassing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk de Federale politie van Turnhout gevraagd betrokkene nauwgezet te verhoren omtrent zijn reden van verblijf en familiale situatie.”

Uit het gehoor van verzoeker op 26 januari 2016 blijkt dat hem werd gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, maar dat hij hierover niets te melden had. Bijgevolg diende hierover niets te worden vermeld in de bestreden beslissing en verzoeker haalt in huidig verzoekschrift evenmin gezondheidsproblemen aan.

Nu blijkt dat werd gemotiveerd omtrent verzoekers familiale toestand en verzoeker niet aantoont dat deze familiale toestand anders zou zijn dan omschreven in dit motief, kan een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *prima facie* niet worden aangenomen.

De grieven zijn niet ernstig.

3.3.2.5. Waar verzoeker ter zitting aanvoert dat in het bestreden bevel verwezen wordt naar het inmiddels ingetrokken bevel van 19 januari 2016 en het inmiddels ingetrokken inreisverbod van 19 januari 2016, dient te worden vastgesteld dat dit enkel gebeurt in het onderdeel “*terugleiding naar de grens*”. Het bevel om het grondgebied te verlaten zelf bevat geen enkele verwijzing naar de ingetrokken beslissingen, steunt daar bijgevolg niet op en bevat eigen motieven.

3.3.2.6. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 5, 6 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest tot gevolg zal hebben

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grieven 5, 6 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest (cfr. punt 3.3) niet worden gevolgd

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET